

1. [REDACTED]

2. [REDACTED]

באמצעות מנהל העזבון ד"ל ל. ניוביץ

ע"י עו"ד עמרם בלום ו/או אסתר

בלום ו/או מרים מהלה

מרחוב ומב"ן 28, ירושלים 92268

טל: 5661101 פקס 561105

התובעים

נ ג ד

1. [REDACTED]

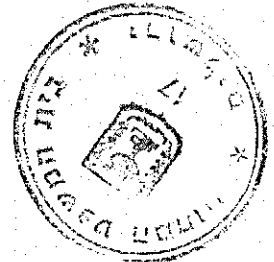
2. [REDACTED]

ע"י עוה"ד י. בייניש

מרחוב קרן היסוד 19, ירושלים

טל: 62533395, פקס 6250165

הנתבעים

פסק דין

1. תביעה זו למתן צו עשה להחזיר דירה ולהשבת כסף, הוגשה ביום 16.10.94 על ידי הזוג [REDACTED] ו[REDACTED] ז"ל [REDACTED] ז"ל (להלן: הבעל, האישה וביחד הזוג) בחייהם - כהיותם בערך בני 80 כל אחד. עוד טרם התחיל הדיון בתיק, נפטרו שני בני הזוג בזה אחר זה ובנעליהם נכנסו עזבונותיהם-התובעים, באמצעות ד"ר ניוביץ, שהיה בא כוחם כתביעה מלכתחילה, ונחמנה כמנהל עזבונותיהם (להלן: העזבון)

אחרי פטירתם. עקב כך תוקן כתב התביעה - פעמיים, אחרי פטירת האישה ואח"כ אחרי פטירת הבעל - וכך גם כתב ההגנה. מאחר שאחרי פטירת הזוג, עו"ד ניוביץ לא יכול היה להמשיך ולייצג את התובעים וגם להפוך לעד במשפט בקשר לעובדות שקרו בזמן ייצוגו את הזוג בחייהם, מונה כמייצגו עו"ד בלום.

2. בבעלות הזוג היתה דירה, בת 4 חדרים, בראשון לציון, ברחוב [REDACTED].
[REDACTED], שהיתה רשומה עפ"י שטר מס' [REDACTED] במירשם המקרקעין ברחובות (להלן: הדירה). בעלות זו הועברה לימים, ללא תמורה, לטענת התובעים בנאמנות, על שם הנתבעים ועיקר התביעה היתה בחייהם להשבת הבעלות על הדירה לזוג כנהנים. זו גם תביעת התובעים.
כמו כן ניתנה לנתבע 1 (להלן: הנתבע) ע"י הזוג זכות חתימה בחשבונום בבנק ותביעתם הנוספת של הנתבעים היא להחזיר כספים, שהנתבע הוציא, לטענת התובעים שלא כדין, מחשבונו הזוג.

3. העובדות הרלבנטיות לענין הן:

א. הזוג היה נשוי זל"ז כדת משה וישראל, אולם לא נרשם רשמית ככזה. זאת כיון שהאישה היתה מעוניינת להסתיר את עובדת נשואיה מידיעת הגרמנים, שמהם קיבלה פנסיה אלמנות בגין פטירת בעלה הקודם ושלא הגיעה לה יותר מאז נשואיה השניים. 10 שנים אחרי רכישת הדירה, התברר לה, כי רצוי לה להסתיר מן הגרמנים את עובדת בעלותה על הדירה, שאם תיודע להם עובדת נשואיה השניים ויתבעו את החזר חובה העצום (של 25 שנות פנסיה שקיבלה), ייפרעו אותו ע"י עיקול הדירה בראשון ומכירתה.

ב. הזוג היה גר עד מרץ 92 בדירה מוגנת, בת 3 חדרים, ברחוב [REDACTED] תל-אביב (להלן: הדירה המוגנת). הובהר להם, באותו זמן שהובהרה להם "סכנת הגרמנים", שאם יודע לבעל הדירה המוגנת,

שיש להם עוד דירה בבעלותם, קיימת גם סכנה שהוא ינשל אותם מזכויותיהם לדמי מפתח בדירה המוגנת.

ג. הכנסתם השוטפת של בני הזוג היתה מפנסיות, שקיבלו הוא מעבודתו בארץ והיא מגרמניה, משם היא קיבלה נוסף לפנסיות האלמנות, עוד פנסיה בזכות עצמה.

ד. ב-16.3.92 נכנס הזוג לגור בבית אבות (להלן: כי"א) בבני ברק (להלן: כי"א א'). תוך זמן קצר התברר לזוג, כי בית אבות זה אינו לרוחם, כלשון המעטה, אך לא ראו שיוכלו בכוחות עצמם לעמוד במשימה של עזיבתו ובוודאי לא בחיפוש מקום אחר, בייחוד שנכנסו לסכסוך עם בעל ביה"א כקשר לתכניתם לעזיבתו ועניני התחשכנויות עקב כך.

ילדים לא היו להם וגם לא קרובים, שיכלו לעזור להם. בצר להם פנו בגלויה אל זוג ידידים שלהם משכבר בשם [REDACTED], שהיו גרים בירושלים (למשך כמה חודשים בשנה לחילופין באוסטרליה). לדברי גב' [REDACTED] היתה זו ממש קריאה להצלה. הזוג [REDACTED] נסע - בספטמבר 92 - לבני-ברק יחד עם בתם, הנתבעת 2 (להלן: הנתבעת) ובעלה. הם עשו זאת, כדי שהעזרה המעשית שתידרש תינתן לזוג בעיקר ע"י חתנם, הנתבע 1 (להלן: הנתבע), שבנוסף להיותו אדם צעיר הוא גם רופא-פסיכיאטר, מומחה לגריאטריה.

ה. הנתבע קיבל עליו את המשימה וכבר בסוף ספטמבר הוא הסדיר העברת הזוג לבית אבות [REDACTED] בירושלים (להלן: כי"א ב'). הוא הסדיר כמו-כן את העברת חשבון הבנק של הזוג לירושלים. בחשבון זה הם נתנו לנתבע את זכות החתימה האמורה.

ו. עוד בזמן היות הזוג בכי"א א' הזמין הנתבע, לבקשת הזוג, עו"ד, כדי לעזור להם, "בטיפול בענינים שונים שלהם, לרבות הסדרת

הוצאתם מבית האבות והסדרת חשבונם כבנק" (ר' סיכומי הנתבעים בעמ' 4). מתברר שאחד ה"עניינים השונים", היה עריכת צוואות לחתימת הבעל (נ/4) והאשה (נ/5), עוד בזמן השתות של הזוג כבי"א א', אף שנחתמו ביום 2/10/92, אחרי שעברו לבי"א ב'. בצוואות ציווה הזוג לנתבעים-כל אחד את חלקו בדירה.

ז. עוה"ד שהובא ע"י הנתבע לזוג, כדי לייצגו כאמור, היה עו"ד [REDACTED], שלפי עדות הנתבע היה ידידו. ההסבר, שנתן, הנתבע לשאלה מדוע המליץ בפני בני הזוג על עו"ד ידיד, אף שביחסים בין הזוג לנתבעים הוא שימש כעורך דינם של 2 הצדדים, היה שהוא נתן אמון בעו"ד [REDACTED]-ידידו.

ח. מהר מאוד התברר, שבי"א ב' לא השביע את רצון הזוג. הנתבע מצא עבורם בי"א אחר ברחביה (בי"א ג'), אליו עברו ביום 7.11.92. עוד קודם העברתם לבי"א ג', ביום 1.11.92 חתמו שניהם על תצהיר, לפיו הם התחייבו להעביר ללא תמורה את זכויותיהם בדירה על שם הנתבעים (להלן: התצהיר). ביום 10.2.93 הועברה הכעלות במירשם המקרקעין - ר' נסח ת/21.

ט. לפי עדות הנתבע ועו"ד [REDACTED], היו היחסים בין הזוג לנתבעים קרובים ביותר, כמו של הורים וילדים, עד לקרע, שנתגלע ביניהם בסביבות יוני 93 ושהביא לתביעה זו, שהוגשה לראשונה ביום 16.1.94. עקב הקרע ניטל הזוג את יפוי הכח, שנתן לעו"ד [REDACTED] לייצגו.

י. כבר כאן אציין, שבהתחשב בנסיבות המיוחדות, הזהרתי את עצמי לא רק לגבי עדותו של הנתבע, כעדות יחידה של בעל דין (שאשתו הנתבעת כלל לא העידה), אלא גם לגבי עדות עו"ד [REDACTED], שהיה כאמור בא כוחם גם של הזוג (הזר לו) וגם של הנתבעים (כשהנתבע ידידו)

[להשאיר] ושהתובעים טוענים לחוסר אמינותו. זאת במיוחד לאור העובדה שמדובר בתביעת עזבון, ובתובענה כזו מחמירים יותר עם התובע (או עם הנתבע לפי הענין - ד.ו.), מבחינת כמות ההוכחה הנדרשת, כי "בהעדר הבעל דבר גופו, אין לדעת אם לא היה מצליח - אילו עוד בחיים היה - להזים או לסתור ראיות יריבו" (ע"א 459/59 פיקלשטיין נ. פרושטייר, פ"ד י"ד 2327, 2330).

4. הנתבעים טוענים, שאין כלל יריבות ביניהם לבין מנהל העזבון, אלא ביניהם לבין היורשים - בית הינוך עיוורזים ובית יתומים ויינגרטן. דין התביעה, לדבריהם, להידחות בשל כך על הסף. אני דוחה טענה זו: כפי שטוענים התובעים בדין, כל עוד העזבון לא חולק, ויש לעזבון תביעות נגד צד ג' בקשר לנכסים השייכים לו, לדבריו, מנהל העזבון הוא חליפם של היורשים לצורך התביעה. כמו כן אני דוחה את טענת הנתבעים, כי יש לדחות את התביעה בקשר לדירה על הסף, כיון שאין לתובעים בסיס משפטי לתביעה זו (הנימוקים לדחייה יינתנו בהמשך).

5. בקשר לתביעה העיקרית - הדירה - טוענים התובעים, כאמור, כי היא ניתנה להם בנאמנות בלבד ועל כן על הנתבעים להחזירה להם. לעומת זאת, לטענת הנתבעים ניתנה הדירה לזוג במתנה גמורה והזוג לא יכול היה לחזור בו ממנה, לפי ההלכה המשפטית, אחרי שהבעלות בה הועברה על שם הנתבעים כמירשם.

6. הנתבעים טוענים, שמסכת הראיות כלהלן משמשת בסיס איתן לגירסתם שהדירה צוותה להם תחילה בירושה וכעבור חודש ניתנה להם כמתנה ע"י הזוג. כל זאת ביוזמתו הבלעדית של הזוג ובעיקר האשה. הנתבע, כפי שהוא מתאר את עצמו בעמ' 4, חונך "מגיל צעיר כאדם דתי לגמילות

חסדים ולאהבת ישראל ולעזור לאנשים" ואני מאמינה לו, שכן חונך.
לכאורה, לא יעלה על הדעת עקב כך, שהוא ייזום, כי תינתן לו תמורה
בגין טרחתו ומסירותו הרבה לזוג.
לא מצאתי, למרבה הצער, שהראיות האלה אכן מבססות גירסה זו לא בקשר
להיות העברת הבעלות כמתנה ולא בקשר ליוזמת הזוג למתן ה"מתנה".

א. לפי עדות הנתבע וגב' [REDACTED], אם הנתבעת, הזוג היה ביחסי ידידות
זה 19 שנים, עם הנתבעים שאיתם נפגשו "לעתים תכופות ביותר". וזה
היה הרקע ליחסים, שהפכו למשפחתיים ממש (כמו בין הורים
לילדיהם) ושהביאו לבסוף למתן "המתנה".

(1) אכן עברו עד מתן העדויות 19 שנים מאז היכרותם של הזוג את
בני הזוג [REDACTED] שאחם התיידדו, וכאמצעותם הכירו את הנתבעים,
אך היחסים מסתכמים לכל היותר ב-15 שנים, מאז ההיכרות עד
לקרע.

מבחינת "חמימות היחסים" מתאר הנתבע את חלוקת תקופה זו
(בעמ' 25) "שנה ראשונה לא כל כך טוב, שנה חמישית יותר טוב,
שנה 18,19,20 (דהיינו השנים אחרי הקרע ואף אחרי פטירתם של
הזוג!) קרובים וטובים".

לאמיתו של דבר מתחלקת תקופה זו של כ-15 שנים ל-2: האחת
ארוכה מאוד ובלתי משמעותית מבחינת עניננו ואחת קצרה מאוד,
בהשוואה אליה, בה ניתן לדבר על התחלה של פגישות תכופות בין
הזוג לנתבע, עקב טיפולו בהם ולהתקרבות הדרגתית בין הצדדים.

(2) התקופה הארוכה היא של 14 שנים ויותר מהתחלת ההיכרות עד
התחלת טיפול הנתבע בזוג בספטמבר '92. בתקופה זו הזוג, שגר
בת"א, היה מבקר בירושלים - לפי מסקנתי מהעדויות - פעם ולכל
היותר פעמיים בשנה, ב"הדסה" (שעל כך יש ראיה על ביקור אחד
בלבד אצל פרופ' רכס, שהעיד בפני). ובמלון (כנראה לגופש).

כאותה הזדמנות היו מבקרים אצל ידידיהם משפחת [REDACTED], ושם פגשו, את בתם וחתנם - הנתבעים. גם אם אצא מההנחה, שכטענת הנתבע בכל פעם שהזוג ביקר בירושלים, היה מבקר אצל משפחת [REDACTED] וכי בכל אותן הפעמים פגשו את הנתבעים, לא ניתן לכנות את הפגישות האלה כ"תכופות" וכודאי לא כ"תכופות ביותר". מה גם שמשפחת [REDACTED] גרה לסירוגין בירושלים (ממרץ עד נובמבר) ובאוטרליה (מנובמבר עד מרץ) וסביר שביקורי הזוג בירושלים לא התקיימו בכל שנה בחדשים, שבהם היתה משפחת [REDACTED] בארץ. יש גם להניח, שלא בכל ההזדמנויות, שבהן נפגשו 2 הזוגות, גם הנתבעים בקרו בבית [REDACTED] והנתבע עצמו העיד, שכשהיו נפגשים, הרי הזוג היה יושב שם הרבה שעות ואילו הוא ומשפחתו היו אתם "אולי שעה ביחד". (בעמ' 36).

מה שיותר חשוב הוא טיב היחסים. הנתבע בעצמו מודה, כתשובה לשאלה - בעמ' 2 - כי עד 92 (תחילת התקופה השנייה) היחסים "לא כל כך התפתחו". זאת ועוד: בזמן שהזוג "התקשר" - בגלוייה - עם משפחת [REDACTED], כדי ש"יצילו" אותם, הם היו באוסטרליה. לשאלה מדוע לא התקשר הזוג טלפונית עם הנתבעים, בזמן הקריטי הזה, אם היחסים היו כה קרובים ביניהם, עונה הנתבע (בעמ' 26) ש"הספר עם מספרי הטלפון שלהם הלך לאיבוד". אינני סבורה, שלו היו היחסים כמתואר, היה הזוג מתקשה למצוא את מספר הטלפון של הנתבעים בספר הטלפונים ומזעיק אותם. גם אם אני מסכימה שהצדדים היו מכרים - ולא זרים, כטענת התובעים - אינני בדיעה שהיכרות זו במשך 14 שנים בפגישות לעתים רחוקות, היא ראיה, כטענתם ליסוד של קירבה; שעליו נבנה הקשר ה"משפחתי" הנטען וקשר זה הביא כעבור פחות מחודשיים (!) מפגישתם עם הנתבעים להעברת הבעלות בדירה על שם הנתבעים (להלן: ההעברה) וכיוזמת הזוג. זאת למרות, שכבר חודש קודם לכן צוותה להם הדירה בירושה על בסיס של "תן וקח"

- ירושה תמורת טיפול עתידי.

(3) התקופה השנייה היא של פחות משנה של טיפול הנתבעים בזוג, מאז ספטמבר '92 ועד לקרע, אולם בתקופה זו רלבנטיים לענייננו החודשיים הראשונים בלבד.

(4) אני מאמינה, כי הנתבעים, ובמיוחד הנתבע, טיפל בזוג כמסירות וכי היחסים בין הצדדים התפתחו אט אט בתקופה של כ-9 החודשים, שאחרי החודשיים הרלבנטיים ועד לקרע, ליחסים טובים וידידותיים, אך גם אז לא הגיעו לקירבה יוצאת דופן וכודאי לא כשל הורים וילדים. על כל פנים, תקופה זו של 9 החודשים אינה רלבנטית, כיון שהעברה נעשתה לפנייה, וליחסים הקרובים הנטענים בה בין הצדדים, לא היה כל קשר להעברה ובעיקר לא למהותה כמתנה.

טיפולו של הנתבע בזוג, היה לדבריו, כבר מההתחלה ובמשך כל התקופה השניה, כמסירות בלתי רגילה ומתוך רצון לתת לזוג, הערירי וחסר הקרובים, הרגשה של משפחה. בנוסף לטיפול הענייני, ניתן להם טיפול אישי חם. הוא מונה את פרטי הטיפול הענייני: הודות לקשריו, הצליח למצוא עבור הזוג את בי"א ב' בירושלים, ואח"כ בי"א ג' למרות שהדבר לא היה פשוט, כיון שהבעל היה טיעודי והאשה עצמאית בתפקודה והם רצו להתגורר יחד. הוא דאג להעברת חשבון הבנק שלהם לירושלים, להעברת טיפולם לסניף קופת חולים בירושלים, לעידכון כתובתם לצורך העברת הפנסיה מגרמניה, לטיפול בענייניהם בבטוח הלאומי ועוד.

למעשה, עו"ד [REDACTED] הוא שטיפל בצד המשפטי, הגוזל זמן, שבטפולים העיקריים, כמו בהסדרת הוצאת הזוג מבי"א א', הסדרת חשבונם בבנק, והשכרת הדירה כראשון, שעמדה ריקה זה כ-10 שנים (ואז נודע לנתבע לראשונה דבר קיום הדירה). כמוכן, תמורת שכ"ט.

למרות זאת קיבל הנתבע עבור טיפולו שלו, כפי שהוכח כלהלן תמורה מלאה, כדרישתו, ומראש: את הורשת הדירה לו ולאשתו. אני נאלצת על כן לדחות את טענת הנתבע, כי "זה היה הרקע להחלטתם של בני הזוג", עת היו כבי"א ב', לצוות את הדירה בראשון" לנתבעים ומיוזמתם. -

(1) אני חוששת שלנתבע יש בלכול מבחינת הזמנים. הצוואה נערכה, כאמור, עוד בהיות הזוג כבי"א א' (אף כי נחתמה אחרי העברתם לבי"א ב'), כך שהנתבע טרם הספיק לעשות את הטפול העיקרי של הוצאתם מבי"א א', שהיה כמתואר על ידו "אסון" והעברתם לבי"א ב' וכמובן לא להעברתם לבי"א ג', שבוצעה יותר מחודש לאחר מכן. אינני חושבת גם, כי בשבועיים-שלושה שחלפו מאז ביקורו הראשון של הנתבע אצל הזוג כבי"א א' ועד לעריכת הצוואות, הוא הספיק לבצע את הטיפולים המשניים האחרים, המנויים לעיל.

(2) כאשר ליוזמה כביכול בקשר לצוואה, במיוחד של האישה, קשה להבין איזה אינטרס היה לאשה זו, שעו"ד ■■■ מגדיר אותה כ"אישה פיקחת וחכמה" - בעמ' 19 לעדותו - ליוזם הורשת הדירה לנתבעים טרם שעשו דבר עבורה ועבור בעלה, כשהנתבע, לפי עדותו כנ"ל, ראה בטיפול, גם אם יהיה מעשי, מילוי חובה מוסרית ואנושית ותו לא.

(3) הוכח שהצוואה לא היתה אות הוקרה לנתבעים על מה שעשו (או יותר נכון לא עשו). לפי עדות עו"ד ■■■ - בעמ' 17 - היתה החתימה על הצוואות החלק של הזוג כעסקה שנקשרה בין הצדדים: "כשהתחיל הקשר, הזוג אמר שהם נותנים לו את הדירה (בירושה - ד.ו) ובתמורה הוא יטפל בהם, כמו בן. להם יש אינטרס לקבל שירותים שלו, הם יהיו תחת אחריותו והאינטרס שלו, שהוא לא יעבוד כחינם".

(4) וכך מתאר עו"ד ■■■ - בעמ' 13 - את תחילת הקשר הזה: כשהוא

הוזעק לראשונה לבית אבות א' "בסביבות ספטמבר 92", כדי להסדיר את עניני הזוג (הענינים כין הזוג לבין בעל בית האבות והיחסים בינו לבין הנתבעים - ד.ו). התקיימה שם שיחה, משם הוא נסע עם הזוג כדי "להמשיך את השיחה", לבית חולים זמנהוף (שם נמצא אם הכנתי נכון חותנו של הנתבע, מר [REDACTED]). בסופו של "המשך השיחה", הבעל ומר [REDACTED] "קמו שניהם ועשו תקיעת כף: "אתה והחתן שלך ובתך תדאגו לי לכל צרכי". זו היתה שבועת אמונים בנוכחותי. עשו צוואה וזאת היתה התאחדות כזו של שתי משפחות, חמיו של [REDACTED] ידאג למשפחתו. הכנתי מעדותו זו של עו"ד [REDACTED], שנוסחה באופן מעורפל, כי בהתחלת השיחה, עמדו לסכם את העיסקה בין הצדדים, כשהצעת הנתבע היא, כי תמורת הטיפול העתידי תורש לנתבעים ע"י הזוג, הדירה, שנודע לו אז על קיומה. להשגת הסכמת הזוג, היה דרוש, כנראה, שכנועם ע"י ידידם הקרוב מר [REDACTED], שהצריכה את הנסיעה לזמנהוף. הזוג השתכנע על ידו והצוואות נערכו.

ג. את החודש השני הרלבנטי, חודש אוקטובר, שבין חתימת הצוואות לבין העברת הבעלות מתאר הנתבע כך:

חודש אחרי החתימה על הצוואה, הלכו הקשרים והתהדקו ביותר. הזוג ראה את הנתבעים, כילדים שלהם. היו מתקשרים איתם כמעט כל יום, לפעמים 3 פעמים ביום ולפעמים ב-10 בלילה. הנתבעים התייחסו אליהם כמו אל הורים. בעת הזאת (שבוע אחרי בואם לבית האבות), מחליטים בני הזוג, שבי"א ב' אינו מתאים להם והנתבע שוב עוזר להם, כאמור, לעבור לבי"א ג'. כמו כן הסדיר שהדירה שעמדה לא תפוסה במשך 10 שנים, תושכר ותביא הכנסה לזוג. הזוג אסיר תודה, "מבקש להביע את תודתו... ומציעים להעביר כבר עתה את הדירה על שם הנתבעים". שוב לפי עדותו של הנתבע בעמ' 6 - האישה היא היוזמת: "היא אמרה לנו... חשבנו ביחד אני ובעלי ואנחנו רוצים שהדירה בראשון לציון, אנו

רוצים להעבירה על שמכם, שאתם תרגישו כמו ילדים שלנו ואני רוצה שתרגישו, שיש לכם משהו קונקרטי, שזה שלכם עכשיו... כמובן, שלא טרבנו. היא אמרה: יופי, זה מאוד משמח אותנו".

התיאור דלעיל איננו מקובל עלי:

(1) בקשר לטיפול האישי: אפילו אם זה נכון, שהזוג הטריד את הנתבע כל יום בטלפונים בתקופה זו, אין זה פלא. לפי הראיות, הם הרגישו שהנתבע הוציא אותם אמנם מהפח של ביה"א א', המלוכלך והלא סימפטי, אולם הכניס אותם לפחת של ביה"א ב', שלא הרגישו בו טוב כבר כעבור שבוע. אז התחילו להתלונן. גם אם לפי העיסקה ביניהם, לא היה הנתבע מתחייב להתייחס לזוג כבן, מובנת ההטרדה שהטרידו אותו. היענותו לטלפונים שלהם אין כה בשום פנים סימן, ובודאי לא ראייה, ליחס המשפחתי אליהם, שגרם להיותם אסירי תודה (עבור הכנסתם לביה"א שהתלוננו עליו? - ד.ו.) וכתוצאה מכך להעברת הבעלות במתנה.

(2) הנתבע אומר - שם - "הם ביקשו: העבירו אותנו מ- [REDACTED]

(ביה"א ב') לרחביה ותשכירו את הדירה ונתחיל לקבל הכנסה, אם אתם תעשו דבר כזה, אז נעביר את הדירה על שמכם." עד לחתימת תצהיר ההעברה - ב-1.11.92 - הם טרם עברו לביה"א ג' (לשם עברו ב-7.11) והדירה טרם הושכרה (היא הושכרה מ-9.11.92), ז"א שהדירה לא נתנה להם עבור 2 פעולות אלה, שטרם בוצעו.

אין הסבר אחר לכך, אלא שבקשת הזוג להעברה מדירה מביה"א ב' ל-ג', היה מפני שביה"א ב' היה גרוע בעיניהם וקיוו שביה"א ג' יהיה טוב. ההשכרה המהירה של הדירה, נתבקשה על ידם, כיון שהם היו זקוקים לכסף, כפי שהעיד הנתבע עצמו. אולם לא היה לבקשות אלה כל קשר להעברה, אלא אם היתה זו העברה בנאמנות,

דהיינו טיפול בדירה למען הזוג, בגדר טיפולי הנתבע תמורת הירושה.

(3) יתירה מזו, לא מתקבל על הדעת, שאדם חכם וצלול בדעתו כמו האשה בענייננו, ייזום את העברת הבעלות לנתבעים במתנה (לא כל שכן שהיא כמעט תתחנן שהנתבעים ישמחו את לבה ולב בעלה ויסכימו לקבל מתנה זו) לא יותר מחודש אחרי החתימה על הצוואה. זאת משתי סיבות:

ראשית, משמעות הדבר איבוד רכושם העיקרי של בני הזוג, כשהכנסתם מהפנסיות הם מוציאים להחזקתם בבית האבות, זכויותיהם לדמי מפתח מדירתם בתל-אביב בסכנה, והם נשארים בגילם ללא משאבים רציניים למצבי הירום. כפי שמעיד הנתבע (שם) - הם ובמיוחד האישה, היו מודעים למצבם "היא מאוד דאגה, היה להם כסף, אבל הם דאגו כל הזמן: לא יהיה לנו כסף".

הסברו של הנתבע בענין זה אינו אמין, כלשון המעטה. לדבריו, הודעתו שהוא ישכיר את הדירה ויבטיח להם הכנסה, כל כך שימחה את האישה, שהציעה לתת להם את הדירה במתנה כאמור. גם אדם פחות חכם ממנה, היה יודע שמתן הדירה במתנה דווקא, יסכן את קבלת שכר הדירה על ידה, כי תהיה תלויה ברצונו של הנתבע, שהוא יהיה הבעלים: ירצה ייתן לה, לא ירצה יעכב את שכה"ד בידיו. וזאת נוסף לאיבוד רכושם העיקרי.

שנית, לדברי הנתבע - בעמ' 47 - הבעל היה 'מחושכ' והאישה 'קמצנית'. גם הוא מסכים כי ייזום מתנה בסדר גודל זה "לא הולך" עם אופיים זה של הזוג ובמיוחד האישה.

ושוב ניתן הסבר לא סביר לכך: "אבל היא ידעה, שהיא תקבל כל גרוש משכר הדירה". -

ההיפך הוא הנכון. אם תשאיר את הבעלות בידיה ותעביר אותה רק בנאמנות, לא רק שתקבל כל גרוש משכה"ד, אלא בדין ובודאות מוחלטת.

ועוד אומר הנתבע (בעמ' 6): "אמרתי להם, אם משהו קורה ואתם זקוקים לכסף, ברור שנמכור את הדירה ונעשה הכל, כאילו שזה הדירה שלכם!"

מדוע היתה הדירה צריכה להפוך, וביוזמתם, מדירה שלהם ל"כאילו" שלהם, והם, ובמיוחד האישה החכמה והקמצנית היו מרצונם נכונים להסתכן, שבעתיד יצטרכו להזדקק בשל כך, בעת צרה עד תום חייהם, לטובות מידי הנתבעים, שאו שיקימו את הבטחתם או לא. ואל נשכח, שמדובר בנתבעים שאינם שארי בשר שלהם, או אפילו ידידים קרובים, אלא עשו עמם רק חודש קודם לכן, עיסקה של טיפול תמורת ירושת דירה.

בע"א 404/84 סעתי נ. סעתי ואח', פד"י מ"א (2) 477 נדון מקרה, שבו נתנה אם התחייבות להעביר דירה על שמו של בן בצירוף יפוי כח לכיצועה. אחרי 8 שנים חזרה בה מהתחייבותה זו. כב' משנה הנשיא מ' בן פורת דנה (בעמ' 495) כבעיה של גמירות הדעת של האם לתת מתנה זו מלכתחילה. היא אמרה "מדובר במתנה שערכה רב... אף אם השקיע המערער (הבן) השקעות נכרות כשיפוץ הדירה (בנוסף לטיפול שטיפל באם - ד.ר.)... על שום מה תיתן האם את הדירה לבן... כמתנה לאלתר, (ההדגשה במקור), להבדיל למשל, מהוראה בצוואה (ההדגשה במקור) לאחר כלות ימיה, צוואה שהיא חופשית לשנות כל אימת שיעלה הרצון מלפניה..."

ובמקרה שלנו כבר נכתבה צוואה - ולזרים!

ד. תצהיר הזוג - נ/6 - מיום 1.11.92, בדבר העברת זכויותיהם בדירה ללא תמורה לנתבעים, מכיל לדבריהם, הודאה מפורשת בכתב של הזוג על מהותה של ההעברה כמתנה.

(1) התצהיר אינו ראייה שההעברה היא כמתנה, אלא רק ככתבו, שההעברה נעשתה ללא תמורה. אדרבא, כשלא חלה החזקה של מתנה (כמו בין קרובים קרובים) - ר' ע"א 4396/90 רוזמן ואח' נ. קריגר ואח', פד"י מ"ו (3), 254 - חלה "חזקה שהצדדים הסכימו

ביניהם, כי הנעבר יחזיק בנכס כנאמן עבור המעביר או עבור מי שהמעביר קבע כנהנה" - ר' כרם, "נאמנות" מה' 3, כעמ' 124, לרבות הערה 10, המפנה לע"א 3829/91 (והאסמכתאות, שהובאו בו) וראלס נ. גת, פד"י מ"ח(1) 801, שעליו סומכים התובעים את טענתם.

(2) את חלות החזקה של נאמנות במקרה שלנו מחזק מכתב, שנכתב כמה ימים לפני רישומה הסופי של הדירה - ב- 5.2.93 - ע"י הנתבעים (בכתב ידו של הנתבע ובחתימת שניהם) אל עו"ד [REDACTED], לפי דרישת הזוג - ת/22 רבו נאמר: "אנו [REDACTED] [REDACTED] מצהירים כזה שלפי בקשתם של [REDACTED] אנו מוכנים ליפות את כוחם ולטפל בכל עניינם (עניניהם - ד.ו.) למשך אורך יומם (ימיהם - ד.ו.) עד 120. הם בקשו זאת (זאת-ד.ו.) מאתנו, כי הם כבר לא מסוגלים לטפל בכל ענינם (עניניהם) תמורת טפול זה הם בקשו להתייחס אלנו כלילדים - ולירשים בלדיים (בלעדיים)".

אני מקבלת את טענת התובעים, כי מכתב זה נכתב, כדי לצמצם את הסיכון האינהרנטי הקיים בהעברת בעלות בנאמנות לטובת נאמן (הם מפנים ל-כרם, בעמ' 3-4 בקשר לסיכון בניגוד האינטרסים והפיתוי בו נמצא נאמן). זאת, כיון שהנתבעים מודים כאן בפירוש, כי עבור טיפולם בזוג הם יקבלו את הדירה בירושל - משמע העברתה אינה במתנה, אלא בנאמנות.

זאת ועוד: התצהיר נחתם אמנם ע"י הזוג, אולם הוכן ע"י עו"ד [REDACTED], שבעדותו בעמ' 22 (כמפורט בהמשך), התייחס להעברה כאל נאמנות. לא בכדי הוא לא ציין זאת בתצהיר (ולא כשטר המכר ובשאר המסמכים, המנויים על ידי הנתבעים כלהלן). הגעתי אף למסקנה, כי עו"ד [REDACTED] היה זה שהיפנה את תשומת לב הזוג לקיום הסכנה (ההיפוטטית) מצד הגרמנים, כאשר הזוג לא ידע עליה כלל במשך 10 השנים, מאז רכישת הדירה ועד להופעתו אצלם. והנתבע הוסיף והודיע להט על סכנת ה"הלשנה" של בעל ביה"א א'.

לא פלא שהזוג, ובעיקר האישה, נכנסה לפניקה: האישה איימה שתתאבד, אם יודע לגרמנים, שהיא נשואה (ר' עדות עו"ד [REDACTED] בעמ' 24), ודרשה להעביר את הבעלות לנתבעים, עוד לפני שהנתבעים הספיקו להעבירם לבית אבות ראוי. חזקה על עו"ד [REDACTED], שכעורך דינם, הוא הציע להם את הסדר הנאמנות כדרך פתרון לבעיה איך לשמור על הבעלות בהעברה, מבלי להסתכן בצעדים לא רצויים מצד הנושים. עו"ד [REDACTED] אמר אמנם (בעמ' 22) כי הזוג עשה את ההעברה "ראשית", כדי להדק את הקשרים עם הנתבעים, אולם אמירה זו סותרת את הודאתו בדבר ההעברה בגדר נאמנות ואת ת/2ב; שנכתב אליו ע"י הנתבעים עבור הזוג, אחרי שיחה אתו, כעדותו.

ה. באותו יום חתמו הצדדים גם על הצהרה למס שבח (להלן: ההצהרה) ובה הצהירו בחלק ד', ס"ק 1ב, כי "לא נערך הסכם נוסף במישרין או בעקיפין, בין הצדדים פרט להסכם המצורף להצהרה זו". ובס"ק 1ד: "הוסכם שמס שבח יושלם ע"י המוכר". בחלק ה' אין כל התייחסות לסעיף 4, המיועד לרכישת הנכס בנאמנות, שאז העברת הנכס מהנאמן לנהנה פטורה ממס שבח ומס רכוש. באי התייחסות בהצהרה להסכם נאמנות ובהעדר הצהרה מפורשת למס שבח על נאמנות, יש לדברי הנתבעים לפי הפסיקה, ראייה לכך שלא היתה מצד הזוג כוונה להעביר את הדירה בנאמנות, אלא רק כמתנה. וחזקה על עו"ד [REDACTED], שייצג את הזוג בעיסקה, שלו היתה זו עיסקת נאמנות, הוא היה מוודא שתמולאנה כל הדרישות, אותן דורש במצב הזה הדין. אך במקרה זה, לא היתה כל כוונה ליצירת נאמנות, כפי שהעיד עו"ד [REDACTED] בעמ' 22.

גם טיעון זה אינו מקובל עלי:

(1) בטיעון בדבר הפסיקה, סומכים הנתבעים בין השאר על ע"א 194/90 מזרחי אבישר נ. מנהל מס שבח, פד"י מ"ו(5), 600. כפי שטוענים בדין התובעים, בפס"ד זה כלל לא נאמר את שנטען על

ידי הנתבעים, כאילו אי הודעה למס שבח היא סוף פסוק, אלא יש צורך לבדוק את נסיבות הענין הספציפי. המקרים הנדונים בפסקי דין אחרים, הם הודעות נאמנות מאוחרות, שמטרתן להתחמק מתשלום מס שבח. כאן שולם המס, למרות שהתובעים היו זכאים לפטור.

(2) אינני מקבלת את הטיעון שלפי עדותו של עו"ד [REDACTED] בעמ' 22,

לא היתה לזוג כל כוונה ליצור נאמנות. הוא נשאל שם: "כעו"ד, ידוע לך שאם יש נאמנות, מצהירים עליה למס שבח. מדוע לא העברת לשלטונות הצהרת נאמנות?"

ת. "כי זאת לא היתה נאמנות במובן, שאנו קוראים לזה נאמנות." -

נראה לי, שעו"ד [REDACTED] - שלפי עדותו ניסה להיות נייטראלי בייצוגו את שני הצדדים, ואני מאמינה לכוונתו זו - בכל זאת השתדל לשמור ככל יכולתו על האינטרסים של ידידו הנתבע. כתוצאה מכך, לכל אורך עדותו, במקומות, בהם חשש כנראה מפגיעה באינטרסים אלה, הוא נתן תשובות מעורפלות. גם כאן הוא לא נתן תשובה חד משמעית: מחד, הוא לא אמר כי זו לא היתה נאמנות, מאידך אמר, שהיתה זו נאמנות אחרת מהמקובל. הסברו למיוחדות זו לא נראה לי. הוא אומר, כי הסיבה להיות הנאמנות לא מקובלת היא, כי ההעברה היתה ללא כל תנאי. אין זה נכון והרי הוכח התנאי, ששכה"ד ישולם לזוג, המראה גם הוא שהזוג נשאר הבעלים-הנהנה. והנתבע העיד אפילו, שהאשה הוסיפה כמה תנאים להצעתה להעביר את הדירה על שם הנתבעים (בעמ' 6).

הנאמנות אמנם היתה אכן מיוחדת, אלא במובן אחר: המיוחדות התבטאה באי רישומה במסמכים שלעיל, כתשלום מס שבח, למרות שהתובעים יכלו להשיג פטור. כל זאת, כדי להסתירה בפני נושים (מטרה לגיטימית לנשעצמה - ר' כרם, שם, שם). אני רואה את

אמירתו של עו"ד [REDACTED] כהודאה בנאמנות.

ו. עוד טוענים הנתבעים, כי גירסת התובעים בקשר לנאמנות צצה

ועלתה זמן רב לפני שנכתבו המכתבים, שהתובעים מבקשים לראות בהם הודאות של הנתבע שהדירה הועברה בנאמנות. היא לא הועלתה בכתב התביעה המקורי מה-16.1.94 ולא בכתב התביעה המתוקן מיום 2.6.94 לאחר פטירת האישה. רק למעלה משנה לאחר הגשת כתב התביעה המקורי ביום 26.2.95, פנה עו"ד ניוביץ לבית המשפט בהמ' 469/95 בבקשת תיקון כתב התביעה ובסעיף 5(ב) שבה ביקש לראשונה לטעון נאמנות. מסקנת הנתבעים מכך, שהנפטרים לא העלו כחיהם כלל את גירסת הנאמנות בפני עו"ד ניוביץ והוא העלה אותה לראשונה אחרי פטירתם בשם העזכון. ככיכול במוחו צץ הרעיון לשינוי מהות ההעברה. ולא היא: כבר בכתב התביעה המקורי הם טענו נאמנות בסעיף 9(א), ואף צירפו אליו מכתב הנתבע לעו"ד [REDACTED] - ת/א2 - בו הכרתי כהודאת הנתבע להיות ההעברה בנאמנות. גם בכתב התביעה המתוקן לאחר פטירת האישה נטענה נאמנות - בסעיף 10(א). חבל על שנרמז הרמז בקשר ל"רעיון שצץ" אחרי פטירת הזוג.

ז. נסח הרישום מעיד, לדברי הנתבעים, כי הם הבעלים הרשומים של הדירה, שהועברה עליהם ללא תמורה, דהיינו במתנה. מתנה נגמרת עפ"י חוק המתנה תשכ"ח-1968 בהקניית דבר המתנה. כאשר מדובר במקרקעין, הקניית המתנה נעשית ע"י רישומה על שם המקבל בפנקס המקרקעין וכך היא הופכת למתנה גמורה, שאין נותני המתנה יכולים לחזור בהם ממתנה. בענין הלכה זו מפנים הנתבעים ל-ע"א 1284/92 רתם נ. רתם, פד"י מ"ט(5), 257, 260 - ר' הודעתם על אסמכתא נוספת מה-9.2.97 ובשני ל-ע"א 493/91 מזרחי ואח' נ. מזרחי ואח', פד"י ג'(5), 199 - ר' הודעתם על צרוף האסמכתא נוספת מה-20.5.97 (להלן: ההודעה). - אכן כן, אם מדובר במתנה מוכחת, כמו ב-2 פסקי הדין הנ"ל. אולם, כפי שצויין לעיל, לא הוכח שהתצהיר היה התחייבות למתנה. ממילא לא מדובר באקט המירשם כראיה חד משמעית להעברת הבעלות במתנה דווקא.

להיפך, לפי הראיות החותכות שהביאו התובעים כלהלן: מדובר
בנאמנות ובתביעה להחזרת נכס ליורשי הנהנים.

אמנם נכון שע"י הרישום הפכה זכותם לזכות חפצית, המוגנת נגד
כולי עלמא, אולם היא כפופה להסכם הנאמנות, שהופקע בעלות זו
לבעלות "טכנית" מהשפה לחוץ (כרם, בעמ' 5). בסיטואציה זו
מבחינת המירשם, הנאמן הוא בעליה של הזכות, כיון שלמחוקק
ענין ככך שהמרשם, המיועד לשמש מקור מידע כדבר זכויותיהם של
בני אדם יהיה אמין ויציין נכונה את שמות בעלי הזכויות
הרשומות בו. אולם גישת המחוקק היא שיש להגן על הנהנים בפני
הנאמן והנאמן לא יוכל להסתתר מאחורי רישומו כבעלים של נכס
שבנאמנות. יחד עם זאת בהתירו את העלמת זכות הנהנה, השאיר
המחוקק ליוצר הנאמנות הרצונית את נטילת הסיכון, שהנאמן
ישלח את ידו בנכס (או באנלוגיה, יסרב להחזירו לנהנה לפי
דרישתו, כמו במקרה שלנו - ד.ו) - ר' כרם, בעמ' 205.

ח. בהודעה מצטטים מע"א 493/91 הנ"ל בעמ' 206, מול האות ז':
"העולה מהאמור ... שלמשיב לא עמדה זכות לחזור בו מן המתנה
לפי ס. 5(ב) לחוק המתנה, וזאת משום שחתם על יפוי כח בלתי
חוזר לשם העברת הבעלות במקרקעין בהתאם להסכם, אשר בחתימתו
עליו ויתר על זכות החזרה מן המתנה".

הנתבעים מבקשים ללמוד מכך, כי חתימה על יפוי כח בלתי חוזר
מהווה ויתור בכתב על הזכות לחזור מהתחייבות לתת מתנה
ומפנים ליפוי הכח מיום 18.9.92, שצורף לסיכומים (להלן):
יפוי כח א'), ושבו בסעיף 31 נאמר: "יפוי כח זה הינו בלתי
חוזר, הואיל וזכויות צד שלישי תלויים בו", האמור להיות
ויתור כזה. אולם הם מתעלמים מהאמור באותו פס"ד, שם, כי
הלכה זו חלה "בהעדר ראיות לסתור", ובמקרה שלנו יש ראיות
הסותרות את עצם קיום ההתחייבות למתנה.

התובעים, בתגובתם מיום 20.3.97 להודעה (להלן: התגובה),
מצביעים על כך, שהנתבעים לא ביקשו את בית המשפט לאשר לו את

צירוף האסמכתא, ובעיקר על כך שביישום האסמכתא הם מפנים את בית המשפט ליפוי כח, שלא הוצג כראיה במהלך המשפט, אותו לא היה ניתן לתובעים לעמת עם מסמכים ו/או עדויות אחרות ושצורף לסיכומי הנתבעים גם הוא ללא בקשת רשות בית המשפט, ועל כן בקשתם היא שכית המשפט לא יתחשב כלל ביפוי הכח.

אמת נכון, שהתובעים טענו כבר בתגובתם מיום 2.2.97 לסיכומי הנתבעים, כי "גירסת הנתבעים, לפיה העברת הדירה הייתה במתנה, נסמכת על ... ועל מסמכים, אשר לא הוצגו כראיות במהלך המשפט (כך למשל יפוי הכח, שצורף כנספח א' לסיכומי התובעים)", הוא יפוי כח א', אולם שם הם לא ביקשו מבית המשפט שלא להתחשב ביפוי כח זה.

יתר על כן, אני מעדיפה להתייחס לגופו של יפוי הכח א', כדי למנוע מהנתבעים הרגשה, שבגלל טיעונים שבפרוצדורה, נדחתה תביעתם, כאשר גם בנקודה זו אני מקבלת את טענות התובעים בתגובתם לגופן (ושנטענו מבלי להודות בקיומו ואמיתותו של יפוי הכח א').

(א) סעיף 31 הנ"ל הוסף בכתב יד ליפוי הכח א' הסטנדרטי, בו בזמן שליפוי כח מאוחר יותר מה-1.10.92, שהוגש כראיה - נ/3 (להלן: יפוי כח ב') - לא הוסף סעיף זה.

(ב) במקרה שנדון בפסק הדין מזרחי, צורפה ליפוי הכח ההתחייבות, שהייתה התחייבות מפורשת לתת מתנה (בעצם החזרת מתנה של מקרקעין מבן לאביו וליורשיו אחריו, אם ילך לעולמו). במקרה שלנו לא היתה ההתחייבות (בתצהיר) יכולה להיות מצורפת ליפוי הכח, כי היתה בגדר ביצה שטרם נולדה.

(ג) אפילו לגירסת הנתבעים, כוונתם של הזוג להעביר להם את הדירה במתנה, לא בשלה עד 1.11.92. ביום 2.10.92 הם חתמו על הצוואות, ז"א עד תאריך זה אפילו לא יכלה להתבשל המחשבה על ה"מתנה", שבאה לדבריהם אחרי שהתחילו להתהדק הקשרים בין

הצדדים אחרי החתימה על הצוואות. לא כל שכן שבועיים קודם לכן, בזמן חתימתם על יפוי כח א'. לפיכך על העברת הכבלות חל יפוי כח כ', ללא האמור בסעיף 31 ליפוי כח א'.

7. הנתבעים טוענים, כי אין כל בסיס משפטי לגירסת התובעים, כיון שאין בראיות שהם מסתמכים עליהן ראיה כלשהי בכתב, שיש בה לענות על דרישת הכתב, הנדרשת בחוזה נאמנות במקרקעין. מבלי להיכנס לשאלה העקרונית, אם קיימת דרישת כתב בקשר לחוזה נאמנות, אין שאלה זו דורשת הכרעה בענייננו, כי יש ראיות בכתב להיות ההעברה נאמנות. א. הראשונה בראיות הוא תצהיר הצדדים, שהוסבר לעיל (בס.6ה), כי פועלת לגביר החזקה של חוזה נאמנות ולא של מתנה, כטענת הנתבעים, כהיותו חוזה בין צדדים זרים זה לזה. במיוחד כשמתווסף אליו המכתב ת/2. שניהם מסמכים מלפני רישום הדירה על שם הנתבעים במירשם. ב. הודאות של הנתבע, שהנתבעים הוסיפו להם, ללא הצדקה מרכזות, הן אכן הודאות, המשלימות את התצהיר.

8. ההודאות

א. התובעים מבססים את טענתם בקשר לנאמנות על שלוש הודאות של הנתבעים בכתב, שהאחרונה בהן היא של עו"ד בייניש, שהתחיל לייצג אותם ביחסיהם עם הזוג - במקום עו"ד [REDACTED] - אחרי הקרע בין הצדדים. בנוסף לכך הודאה אחת בטלפון. ב. ההודעה הראשונה ת/2א - ניתנה ביום 29.6.93 במכתב אל עו"ד [REDACTED] - שייצג, כאמור, את שני הצדדים - על מנת להראותו לזוג ובו נאמר:

"אני הח"מ [REDACTED] ... [REDACTED] מאשרים בפניך, כי הדירה של הזוג ... בראשון, שהועברה על שמנו, הינה מוחזקת

בנאמנות עבורם על ידינו ואין לנו כל זכויות בדירה זו.

אנו העברנו את הדירה על שמנו לאור בעיות, שהתגלו במהלך הטיפול בזוג [REDACTED] ולבקשתם ולצורך שמירת רכושם. אנו נמשיך לנהל את הדירה ולגבות שכ"ד ולהשתמש בכסף זה לצורך החזקתם השוטפת בבית אבות ושאר צרכיהם. (ההדגשות שלי ד.ו.).

שני הנתבעים חתמו על מכתב זה.

אינני מוכנה לקבל את הטענה בסיכומים, שמכיון שהנתבע אינו משפטן אין הוא יודע את משמעותם המשפטית של המונחים "נאמנות" ו-"זכויות בדירה", שאותם כתב וכי על כן כל שביקש לומר היה אך ורק, כי אין בכוונתו ובכוונת אשתו להשתמש לצרכיהם שלהם בפירות הדירה.

(1) אני מסופקת בכך, שאדם אינטליגנטי ובעל השכלה גבוהה, כמו הנתבע, לא הבין את משמעות המונחים. אינני מאמינה שהוא היה כותב אותם, לו לא הבינם.

(2) אם הנתבע לא הבין את המילים מדוע כתב אותן? ואת הקטע המשפטי החשוב שהם כלולים בו? מדוע לא כתב רק את הסיפא, שהיא לדבריו תוכן המכתב, שהתכוון לכתוב.

(3) המכתב נכתב אל עו"ד [REDACTED] (על מנת שיוכל להראותו לזוג), ולפי הצעת עו"ד [REDACTED], אחרי שהנתבע סיפר לו על החשדות שיש לזוג בקשר לדירה כלפיו. אם כי עו"ד [REDACTED] לא אמר זאת מפורשות בעדות, ברור שאם לא הכתיב לנתבע את המכתב "המשפטי" הזה, הרי שהוא אמר לו מה לכתוב.

(4) על כל פנים, משקיבל עו"ד [REDACTED] את המכתב לידי ווא העיר לנתבע דבר בקשר לאמור בו, הוא אישר בכך ללקוחו-הנתבע (וללקוחותיו-הזוג), את נכוונות תוכנו.

(5) הנתבע טוען, שהסיבה של התעוררות חשדות כלפיו, בעיקר מצד האישה, היא תוצאה של פראנויה, בה היא חלתה בסכיבות מאי 93. גם בעלה לקה, לדבריו, בפראנויה.

מימצאים אלה לא הוכחו, אולם אפילו הם נכונים, אין כל

חשיבות לכך מה מקור החשדות של הזוג, או אף טיבם, דהיינו אם הם נכונים, או מדומים. חשוב שהיו להם חשדות, לרבות החשד, שהנתבעים אינם מוכנים להחזיר להם את הדירה, שנמסרה להם כנאמנות (ושהתברר בדיון זה כחשד מוצדק). היתה זו זכותם לקבל אישור מהנתבעים - באמצעות עורך דינם המשותף - שלא כך הדבר. אני מקבלת על כן את ת/2א כהודאת בעלי דין בכתב של הנתבעים, כי הדירה נמסרה לידיהם כנאמנות, לצורך שמירתה עבור הזוג. העובדה ששכר הדירה, שנגבה בגין השכרתה, לא השתלם לכיסם של הנתבעים-הנאמנים, אלא לזוג-לבעלים, מחזקת רק את טענת התובעים בקשר ל"נאמנות". מובן מאליו, שדירה שנמסרה כנאמנות תוחזר לבעליה לפי דרישה.

ב. ההודאה השניה היא בשיחה טלפונית בין הנתבע לעו"ד ניוביץ, בא כוחם של הזוג, בעקבות המכתב מיום 18.7.93, שהוא שלח לנתבעים (ת/1), ובו דרש לגרום להשכת רישום הבעלות בדירה על שם הזוג. לפי עדותו של עו"ד ניוביץ (בעמ' 7), הודה הנתבע כי הדירה הועברה כנאמנות, וכי הנתבעים מוכנים להחזיר את הבעלות לזוג. הנתבע אינו מכחיש את הודאתו זו בע"פ, אלא נותן הסברים, כלהלן, שמהם מסתבר, כאילו הודאתו זו לא תאמה את האמת והוצאה ממנו באידיעה.

ג. ההודאה השלישית היא במכתב מהנתבע אל ד"ר ניוביץ מיום 25/7/93 (ת/2), שהוא גם תשובה ל-ת/1 וגם הבהרה של השיחה הטלפונית האמורה.

אחרי שהנתבע מפרט במכתב את הקשר בין הצדדים מאז '92, לרבות הסיבות שבגללן חשוב היה לזוג, שלא להיחשב לבעלי הדירה, כותב הנתבע את הקטעים הרלבנטיים לענייננו:

"לאחר שיחה עם גב' [REDACTED] נהתייעצות עם בא כוחי, היא ביקשה להעביר את הדירה כראשון לציון על שמי ושם אשתי כנאמנות כדי לחסום אפשרות של עיקול. הזוג בעצם הכין שהדירה בעצם שייכת להם לאורך ימיהם, שכל הכנסה תגיע אליהם ושאני,

כמוכן אחזיר את הדירה על שמם, כמוכן על חשבונם, בכל עת
שיבקשו. מצ"ב מכתב (ת/א2), המעיד על עובדות אלה" (כל
ההדגשות שלי - ד.ו.).

והוא מסיים: "כמוסכם (הכוונה לשיחה הטלפונית - ד.ו) הדירה
בראשון לציון תוחזר על שמם".

הנתבע ער לכך, כי הודאתו ב-ת/2 בפני ד"ר ניוביץ היא
חד-משמעית ומאשרת, כי העברת הבעלות הפורמלית היתה כיסוי
לנאמנות שנוצרה בשל צרכיהם של הזוג להסתיר את עובדת בעלותם
על הדירה (צרכים, שהובאו לידיעתם ע"י הנתבע ו/או בא-כוחו
דוקא). כמו כן, כי הוא הסכים להחזיר את הדירה.

הסברו של הנתבע להודאה זו הוא (בעמ' 13-14 לעדותו),
שמכתבו - ת/1 - של ד"ר ניוביץ אליו (כו נתבקש להחזיר את
הדירה) היה עבורו "אחת הטראומות הגדולות" בחייו. הוא
התקשר על כן עם ד"ר ניוביץ ובשיחה הטלפונית דלעיל שאל ד"ר
ניוביץ: "מה זה הסיפור שכני זוג קשישים מעבירים על שמכם
דירה שלהם?". ד"ר ניוביץ האמין לטענות "הלא מציאותיות",
לטעמו, של הזוג נגדו.

קשה לי להסכים לכך, שהטענות של הזוג, כי הדירה הועברה
בנאמנות וכי הנתבעים מסרבים להחזיר אותה, היו לא
מציאותיות, הרי הן היו אמת, כפי שאושר להם על ידו בת/א2.
ולא די בכך, שהנתבע לא רצה לתת להם את הדירה בחזרה, כי
חשב, כדבריו (בעמ' 15), ש"הסיבה שהיא (האשה) רוצה את הדירה
היא לא נורמלית".

עו"ד ניוביץ הוסיף עוד בשיחה הטלפונית, לדברי הנתבע, את מה
שהנתבע רואה כאיום, ואמר " [REDACTED] , אני מאוד מציע לך
שנגמור את הענין הזה בדרכי שלום, כי אם לא נעשה את זה
בדרכי שלום, זה יהיה מאוד לא נעים ותתאר לעצמך, מה יקרה,
אם זה יגיע לעתונות?"

אין הנתבע מכחיש, כי הוא הביע בשיחה הטלפונית הסכמה להחזיר

ת.א 26/94
*
ניוביץ

את הדירה, אולם לדבריו הוא עשה זאת "מתוך המצוקה שחש ומתוך נסיונו הנראש לעצור את עו"ד נירוביץ מלממש את איומו, (שעלול היה לפגוע במוניטין שלו כפסיכיאטר, בעל שם), או לפחות להרוויח זמן עד שיכלכל את צעדיו לאור התפתחות זו".

ד. הנתבע ממשיך ומעיד (שם) - עוד לפני כתיבת המכתב (לפי הסיכומים): "אני קיבלתי טלפון מכתבת "מעריב" ... והיא רצתה לברר מה קורה, דרך הטלפון, על בני זוג ערירי, שאין להם אף אחד שיכול להגן עליהם... היא אמרה לי: אני מכינה שקיבלתם הרבה הטבות מבני הזוג. לא יכולתי להגיב". הוא ממשיך (בעמ' 15) "הכתבת סיפרה לי את הסיפור בטלפון. לא זוכר את שם הכתבת. היא שמעה ממני את הסיפור (אם כן, הוא כן הגיב - ד.ו). היא גם הכירה אותי. היא אמרה לי, שהיא פעם ראינה אותי בנושא פסיכיאטרי, לא זכרתי אותה. הסברתי לה שזו תביעת שוא ושאין כל אמת בענין הזה והסברתי לה בקיצור נמרץ, מה שאני מסביר פה היום והיא הבינה ולא המשיכה עם זה." (משמע "האיום" סוכל וסכנת הפרטום בעתון חלפה - ד.ו).

לדבריו בסיכומים, שיחת טלפון זו, נתנה בלבו את התחושה, כי עו"ד נירוביץ "אכן מסוגל לממש את איומו". לכן הוא כתב את מכתבו - 2/ת - מתוך תגובה רגשית והוא מוסיף: "אני לא מסכים לדברים, שכתבתי שם היום" (בעמ' 19). וכן: "אני כתבתי את זה בתור מכתב. לא התכוונתי בכלל (להחזיר את הדירה). זה היה מכתב לאדם, עו"ד, שפנה לעתונות להתקיף אותי ואני חשכתי מה הטקטיקה שלי נגד עו"ד כזה ולכן כתבתי מכתב כזה" (בעמ' 45).

כל הטיעון, לרבות ההסבר הינו מפורקפק:

(1) ה"איום" מלכתחילה לא היה איום כלל, כי דובר בפרטום האמת: זוג קשישים תובע החזרת דירה, שנמסרה לנתבע בנאמנות והנתבע מסרב להחזיר אותה, תהא הסיבה מה שתהיה, אפילו "לא נורמלית". מה גם שהכוונה היא לא שהסיבה היתה לא נורמלית,

אלא רק שהאישה היחה לא נורמלית, דבר שלא הוכח.

(2) האיום המדומה הוטר בזמן שיחת הנתבע עם העתונאית, שקיבלה

את הסבריו כמספקים אותה.

(3) אני מאמינה לנתבע, שלהחזרת הדירה הוא לא הסכים, לא מפני

התכחשותו לנאמנות. מעדותו אני לומדת, שהוא שכנע את עצמו,

שעל אף שהדירה נמסרה לו בנאמנות, לולא הקרע - על הרקע

הפרנואידי, לטעמו, של האשה - הזוג לא היה דורש את החזרתה

בחיייהם והוא היה יורש אותם לפי הצוואות נ/4 ו-נ/5. הוא חש

שנעשה לו עוול בכך שהוא טיפל בהם כמעט שנה כמסירות ולא

יקבל תמורה כלשהי בגין כך, אם הזוג ישנה את צוואתו (דבר

שאכן קרה). מכך הגיע למסקנה המוטעית כלהלן: "אני מתכוון

במשך כל החיים שלהם הדירה כאילו שלהם והם יקבלו כל הזכויות

ושכה"ד וכל מה שיוצא מהדירה. אבל הדירה נשארת על שמי, כמו

שהם רצו" (ר' סוף עמ' 46). משמע תוכן הנאמנות היא, כי

לזוג יש זכויות מלאות בדירה, פרט להחזרתה, כל עוד הם חיים.

אני רואה על כן גם כשיחה הטלפונית של הנתבע עם עו"ד ניוביץ

וגם במכתב ת/2 הודאות חוזרות בזכות הזוג לבעלות בדירה,

והתחייבות הנתבעים להחזירה.

ד. ההודאה הרביעית היא של עו"ד בייניש, בא כוחם של הנתבעים

אחרי הקרע, במכתבו מיום 5.9.93 אל עו"ד ניוביץ (ת/24).

עו"ד בייניש התנגד להגשת מסמך זה כהודאה, בטענה, שזה מסמך

של מו"מ לפשרה, שהוא חסוי. אחרי דין ודברים בין שני עורכי

הדין, הודיע עו"ד בלום שהוא מוותר על הגשת המכתב, אך

הוסיף: "אני מבין שכרוך, כי עו"ד בייניש מסכים כי בין שאר

הדברים נאמר במכתב, שהדירה שאינה של לקוחו תועבר, כפוף

לתשלום הוצאות העברה, לא על ידו (התחלת מילה לא ברורה..)

אמירות ותנאים נוספים". עו"ד בייניש השיב: "אכן נכתב מכתב

תשובה להצעת הסכם, שנשלח במכתב, שאם ישלמו את המיסים ונכון

שכתבו שאם כל ההוצאות והמיסים וכו', תועבר הדירה במסגרת

כוללת. וזה היה מו"מ ולזה ד"ר ניוביץ לא הסכים."
החלטתי ביום 8.5.95 - עקב כך היתה: "לאור הודעת כ"כ
הצדדים, אין צורך בהגשת המכתב" (ר' בעמ' 12).
התובעים מבקשים להכיר בקבילותו של המכתב ת/24, ומנמקים את
ההצדקה להכיר בו וחשיבותה בנימוקים עובדתיים ומשפטיים
למכביר, במיוחד בתגובתם לסיכומי הנתבעים.
אינני רואה מקום לשנות את החלטתי. מה גם, שאיני רואה
רלבנטיות בהגשתו כראיה, מאחר שאני מקבלת את שני המכתבים של
הנתבעים ת/2א ו- ת/2 וכן את האמור בשיחה הטלפונית ולעיל
כהודאות בעלי הדין ודוחה את טענותיהם של הנתבעים בקשר
אליהן. אלה מספיקות, ובודאי בנוסף לתצהיר בתוספת המכתב
ת/2ב, מכחינה ראייתית להוכחת הנאמנות.
אני פוסקת על כן, כי הדירה לא ניתנה ע"י הזוג לנתבעים
במחנה, אלא הוסכם בין הזוג לנתבעים כי הנתבעים יחזיקו
כדירה בנאמנות.

9. האפוטרופסות למעשה

א. בפי התובעים טענה חילופית והיא, שגם אם היתה ההעברה כמתנה
(דבר המוכחש, כאמור, על ידם), הנתבעים היו אפוטרופסיהם למעשה
של הזוג בהתאם לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962
(להלן: החוק) ורישום המתנה בטל על פי חוק. זאת מאחר והנתבעים
היו "אפוטרופסים למעשה" לפי סעיף 67 לחוק, והתובעים "חסויים"
לפי סעיף 80, בכפוף לסעיף 33(א)(4), דהיינו אנשים, שכית המשפט
רשאי למנות להם אפוטרופוס, כיון שאין הם יכולים לדאוג
לעניניהם ואין מי שמוסמך ומוכן לדאוג להם במקומם. על
אפוטרופוס למעשה מוטלות אותן חובות ואותה אחריות כלפי החסוי,
כמו על אפוטרופוס פורמלי, שנתמנה על ידי בית המשפט - ר' ת.א.
2050/91, האפוטרופוס הכללי נ. הלינגר, שנדון בבית המשפט
המחוזי ת"א-יפו ואושר על ידי בית המשפט העליון בר"ע 4736/92

2) ההחלטות צורפו לסיכומי התובעים). רכישת נכס מנכסי הנאמנות על ידי הנאמן (בתמורה) בטלה אם נעשתה ללא אישור בית המשפט (ראה סעיף 13(א)(ה) לחוק הנאמנות, תשל"ט-1979. מתנה שהיא רכישה ללא תמורה, לא כל שכן. אפוטרופוס הוא נאמן כמשמעו בחוק (ר' כרם בעמ' 110).

ב. הנתבעים טוענים, שהתובעים לא היו בגדר "חסויים" מבחינת החוק, כיון שהוכח, כי "לא היה מצידם כל קושי, פיזי ונפשי, ברמה כזו שמנע מהם לדאוג לעניניהם" (ר' סיכומיהם בעמ' 21 סעיף ו'), לרבות בתקופה שאחרי הקרע עד למותם.

ג. בע"א 445/81 (ב"ש 458/83 סיברוק נ. צוקר ואח', פד"י ל"ו(3) קבעה כב' השופטת אבנור, כי לפי סעיף 33א(4) "אין צורך להוכיח פסלות משפטית מבחינה נפשית או שכלית ודי להוכיח, כי החסוי אינו יכול לדאוג לעניניו מכל סיבה שהיא...", לרבות סיבה פיזית בלבד, כמובן.

(1) אני מסכימה על יסוד הראיות, כי מנטלית יכלו שני בני הזוג לטפל בעניניהם, כטענת הנתבעים, לפחות בתקופה הרלבנטית עד לקרע. בקשר לבעל, בעיקר על יסוד עדותו של פרופ' רכס בענין מצבו המנטלי של הבעל והסברו (הרפואי) של הנתבע בעמ' 33. בקשר לאישה, על יסוד עדותו של עו"ד [REDACTED] דלעיל.

אני דוחה על כן את טענות התובעים, האמורות לסתור טענה זו של הנתבעים.

(2) לא כן פיזית. מבחינה פיזית הם לא יכלו לטפל בעניניהם, ובמיוחד באלה, שהיו קשורים בתנועה ובהליכה. רוב הפעולות, שעשה הנתבע עבור הזוג היו פעולות מסוג זה, לפי עדותו (בעמ' 50) - ביניהן טיפול בבנקים, בבטוח לאומי, במשרד הפנים (להשגת "תעודת חיים") ועוד. לא כל שכן, שהזוג לא יכול היה לטפל בהעברות פעמיים מבי"א אחד לשני, או העברת הדברים מהדירה המוגנת בת"א, לרבות גז וחשמל לירושלים, בהשכרת הדירה בראשון, לרבות בגביית שכר הדירה וגם בטפול

באשפוזיהם, שהוכחו, בכתי חולים. הנתבע מעריך את היקף הטיפולים האלה, לרבות ביקורים אצל הזוג הערירי בחצי משרה (כשהוא לוקח בחשבון גם עזרה לזוג מצד הנתבעת ואמה).

(3) וזה היה מצבם הפיזי של בני הזוג:

הבעל, בן +80, חולה במחלת הפרקינסון בשלב מתקדם. לפי אישורו של פרופ' רכס - ת/25 מיום 12.8.92 טרם טפול הנתבעים בו - "ההפרעה בשיווי המשקל וההליכה עם מעט רעד ללא נוקשות שרירים festination start hesitation והעדר החזרי הגו". לדברי הנתבע עצמו הוא היה סיעודי, "כי לא יכול היה ללכת טוב" (בעמ' 44). מצב המוביליות שלו החריף עם הזמן עד כדי כך, שהנתבע ארגן שמנהל המחלקה הגריאטרית בשערי צדק יבוא לבקר אותו והוא אושפז במחלקה הנוירולוגית. בגלל בעיות ההליכה הוא הוכנס, בעזרת הנתבע, ליחידה שיקומית בתלפיות. הוא גם לא שלט בסוגרים. ליחידה בשום אופן לא הסכימו לקבל אותו, כי היה מרטיב מפעם לפעם (לבסוף נתקבל דק הודות ללחציו של הנתבע ומצב ההליכה שלו אף השתפר) - עדות הנתבע בעמ' 7.

גב' [REDACTED], בעלת ביה"א ב' העידה - (בעמ' 3) - כי לבעל, "היה קושי בהליכה... הוא לא היה מסוגל ללכת לבדו, הוא היה נופל". ומדובר בהתחלת הטפול של הנתבעים בו. בקשר לאישה, גם היא כבת 80, מעיד עו"ד [REDACTED] - (בעמ' 19): "בקטע הפיזי, הכריאות שלה היתה מתחת לכל ביקורת. לפי מה שנמסר לי ממנה ומה שאושר לי ע"י ביה"א שחיה בו, היא חיה על כדורים".

באשר להליכתה, מעידה גב' [REDACTED] (בעמ' 4): "היתה מסוגלת ללכת קצת על ריצפה שטוחה עם עזרה במדרגות, אבל לצאת מחוץ למסגרת הבית אכות, בשום פנים ואופן".

לפי עדותו של הנתבע (בעמ' 4) הוא ארגן עבורם מישהו שיקח את

האשה כל בוקר לטיול (וגם מישהו בשביל הבעל).
לא יעלה על הדעת שאנשים בגילם של בני הזוג וכמצבם הפיזי
היו מסוגלים לנהל את כל ענייניהם דלעיל.
(4) הנתבע וגם עורך דינו ראו בנתבע אפוטרופוס לענינים אלה, או
אף יותר מזה נאמן - ר' עדות הנתבע בעמ' 50 ושל עו"ד [REDACTED]
בעמ' 17: "רק [REDACTED] קיבלתי שכ"ט עבור [REDACTED].
הוא היה נאמן שלהם...".
בהסכם של האשה עם ביה"א ג' - 12/ת - רשומה כצד האשה
ומתחתה "אפוטרופוס [REDACTED] נ"י". גם בחתימה על
ההסכם, חתומה האשה ומתחתיה "כשם [REDACTED]
[REDACTED]". הוא הדין, בשינויים המחוייבים, בקשר
להסכם 13/ת של הבעל עם ביה"א ג'.
הנתבע אף היה ערב כלפי ביה"א עבור התובעים.

ד. לפיכך, גם אילולא הייתי מקבלת את התביעה בקשר לדירה,
משהשתכנעתי שהיא לא ניתנה במתנה, אלא כנאמנות, הייתי מקבלת
טענה חילופית זו.

10. התביעות הכספיות

א. סך של 25,000 ש"ח.

סך זה הופקד בידי עו"ד [REDACTED] ולפי עצתו, על-ידי הנתבע, לפי
עדותו - הודאתו בעמ' 38 ו-39 ובמכתבו ת/4, ס. (ב), מכספים
שהוציא מחשבון הזוג, אחרי שנתגלע הקרע בין הצדדים, כבטוחה
לערבויות שחתם הנתבע לביה"א ג' כלעיל (ת/12 ו-ת/13)
ושבוטלו לפי אישור נ/10.

אינני יכולה לקבל את בקשת הנתבעים לקזז מסכום זה את
התשלומים הבאים:

(1) הכספים ששולמו לתובעים (אחרי הקרע) כשכר דירה - לאור
פס"ד זה כספים אלה לא מגיעים להם.

(2) הוצאות, שהנתבע הוציא לדבריו מאז ינואר 93 עד גמר טיפולו בזוג ביוני 93, מבלי לתבוע את החזרתם מהזוג, שאותן מעריך הנתבע לפי עדותו כ- 1,000 ש"ח לחודש (בעמ' 10) לתקופה מאמצע ינואר עד אמצע יוני.

אני נאלצת לדחות את נימוק הנתבעים לכך שהסך הנ"ל הופקד ע"י הנתבע לא רק בגין הערבויות, אלא גם לכיסוי ההוצאות הנ"ל. זאת לאור הודאתיו המפורשות דלעיל של הנתבע בעדותו וכמכתבו לעו"ד ניוביץ מיום 10.8.93 - ת/4 - המצוטטות להלן:

העדות בעמ' 38: "הסיבה שרציתי להפקיד (את 25,000

הש"ח), אמרתי שיסגרו (הזוג עקב הקרע) את החשבונות ורצינו חשבון נאמנות. אני חשכתי רק על ערכות כבית האבות."

ובעמ' 39: "ש. אתה מוכן לתת הוראה (לעו"ד [redacted]) להחזיר

את הכסף לידי העיזבון של [redacted] ? (על יסוד

האישור שהוא אינו ערב יותר לבי"א א' - ת/10). ת. כן. ש.

אתה נותן הוראה. ת. לא היה ויכוח על כך. הייתי מוכן להחזיר

זאת מזמן. " אמנם עו"ד בייניש הוסיף שם ואמר: "אני מסכים

שיתן הוראה לעו"ד [redacted] להחזיר את הכסף בכפוף להתקוות. " אך

אמירה זו נוגדת את כוונת הנתבע כהודאתיו.

ת/4, "ס.2 (ב) הסכום האחרון, שמשכתי בסך 25,000 ש"ח

היה, לפי המלצתו של עו"ד [redacted], ע"פ הסיכום שלי עם הזוג

[redacted], כי הכספים שלהם ישמשו כבטוחה לערבויות הכספיות

שחתמתי עבורם. כשלב זה טרם הוסרו הערבויות שחתמתי עבורם.

(כל ההדגשות שלי ד.ו.)

הנתבעים לא הגישו תביעה שכנגד בקשר להוצאות אלה, אך

הדרך עדיין פתוחה בפניהם להגשת תביעה בגינן, כמו גם בגין

שכר הטרחה שהם תובעים עבור טיפולם בזוג מאז '92.

ב. סכומי כסף שנמשכו ע"י הנתבעים מחשבון הזוג

התובעים תובעים סכומי כסף, שהוצאו מחשבון הזוג, שהיתה בו זכות חתימה לנתבע, כלהלן:

2,000 ש"ח בשיק לפקודת הנתבעת, שז"פ 11.11.92

500 ש"ח בשיק במזומנים ביום 12.11.92

8,000 ש"ח בשיק לפקודת הנתבעת, שז"פ 12.1.93

על הוצאות אלה אין קבלות ומשלא העידה הנתבעת כקשר לשניים מהם שהיו לפקודתה אומר הדבר "דרשני", לדברי התובעים.

אני מאמינה לטענת הנתבע, כי כספים אלה הוצאו להחזקת הזוג כחודשים הראשונים מספטמבר '92 עד סוף שנת '92 (למעשה עד 12.1.93). אף שמדובר ב-4 חודשים ולא ב-5, כנאמר בסיכומים.

ההוצאות הן סכירות כחודשים ראשונים אלה, כפי שמפרט אותם הנתבע בעדותו (בעמ' 8): הנסיעות של הנתבעים והזוג, אולי 10 פעמים לת"א (הכוונה כנראה לפתח תקוה לבי"א א') עד שארגנו את ההעברה לירושלים, נסיעות עם מונית גדולה מספר פעמים לת"א לדירה המוגנת, כדי להוציא את הדברים משם ולהעבירם לירושלים; ההעברות מבי"א א' ל-ב' ומבי"א ב' ל-ג'; לזה יש להוסיף את נסיעות הנתבעים וגב' לביקורים בביה"א א' ו-ב' בירושלים, קניית מיצרכים על אף שקיבלו ארוחות מלאות בביה"א, או אף פרטי לבוש (כמו מעיל לאשה באותה תקופה).

הנתבע מסביר את העובדה, שלא שמר על קבלות, מאחר שבתקופה זו הם היו ביחסים טובים עם הזוג והוא לא העלה על הדעת, שיזדקק להן. בנוסף לכך לפי עדותו (בעמ' 11): "תמיד היא (האשה) קיבלה ממני רשימה: היא קיבלה דף עם תאריך וסכום ולא יזו מטרה הוצאתי את הכסף: אוכל, מוניות, חברת הובלה, בגדים וכו'.

אני דוחה על כן את התביעה בפריט זה.

12. אני מקבלת את התביעה ופוסקת:

א. הדירה ברחוב [REDACTED] כראשון לציון, הידועה [REDACTED]
[REDACTED], תירשם על שם התובעים בחלקים שווים (כמצבה ביום
רישומה על שם הנתבעים). הנתבעים יעשו את כל הדרוש, לחתום
על כל מיסמך במידה שיידרש ולפעול להסרת כל חוב, עיקול,
שיעבוד, משכנתא, כמידה שקיים, לצורך הרישום, למעט העיקול
שהוטל ע"י התובעים בתיק המ' 7808/96.

ב. הנתבעים ישלמו לתובעים סכום 25,000 ש"ח בתוספת הצמדה
וריבית כחוק מיום 18.11.96 עד לחשולם המלא כפועל.

ג. אני מאשרת את העיקול בהמרצה 7808/96.

ד. הנתבעים ישלמו כמו כן לתובעים הוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד
בסך 15,000 ש"ח + מע"מ.

ניתן היום 03/08/97 בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לצדדים.

(-)

ד, וכסלר שופטת

מסמך 000264א

ספריה PDI97

בית המשפט המחוזי בירושלים

אני מאשר

שהעוקב זה ובן ותנאים למקור

תאריך 3.8.97

מזכיר ראשי תאריך

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 5847/97

כבוד המשנה לנשיא ש' לזין
כבוד השופט י' טירקל
כבוד השופט ע' ר' זועבי

בפני:

1
2

המערערים:

נגד

1
2

המשיבים:

ערעור על פסק דין בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 3.8.97 בתיק 26/94
שניתן על ידי כבוד השופטת ד' וכסלר

כ"ז באייר תשנ"ט (13.5.99)

תאריך הישיבה:

עו"ד יחזקאל ביניש ועו"ד לימור אבנט

בשם המערערים:

עו"ד עמרם בלום ועו"ד אסתר בלטם-פולזין

בשם המשיבים:

פסק-דין

לאחר חלופי דברים בין הפרקליטים ולאחר עיון בערעור, נראה לנו שדין הערעור להידחות, ואנו דוחים

אותו מבלי לעשות צו להוצאות.

במהלך חלופי הדברים האמורים נתברר שתלויה ועומדת בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים

תובענה, שבה תובעים המערערים תשלום שכר על פעולותיהם. הצענו לפרקליטים, והם קבלו, שהענין יועבר

לפיזור לשופט (בדימוס) עמוס זמיר. כך אנו מחליטים.

עו"ד בלום הצהיר לפנינו שבמשך חודשיים מהיום לא תבוצענה כל דיספוזיציות בדירה נשוא

המחלוקת.

ניתן היום, כ"ז באייר תשנ"ט (13.5.99).

שופט

שופט

המשנה לנשיא

העתק מתאים למקור
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
B12.97058470